

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 2Co/453/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7613208449
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 06. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miroslav Soga
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2014:7613208449.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Miroslava Sogu a sudcov JUDr. Viery Bodnárovej a JUDr. Viktórie Midovej, v právnej veci žalobcu W. T., bývajúceho v W., Š. XX, zast. Advokátskou kanceláriou W.. M. U.Á., O..U..L.., Ľ. XX, I., adresa na doručovanie C. XX, I., proti žalovanému U. T. Ž.Y. M., X..O., V. X, I., IČO: XX XXX XXX, zast. W.. V. V., advokátom Advokátska kancelária I.Y., C. XX, o zrušenie rozhodcovského rozsudku, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu v Spišskej Novej Vsi zo dňa 18.7.2013, č.k. 4C/157/2013-67 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Z a v ä z u j e žalovaného, aby do 3 dní od právoplatnosti rozsudku zaplatil žalobcovi na účet Advokátskej kancelária W.. M. U., O..U..L.. náhradu trov odvolacieho konania vo výške 67,88 €.

o d ô v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa preskúmaným rozsudkom zrušil rozhodcovský rozsudok Arbitrážneho súdu Košice, Alžbetina 41, Košice, IČO: XX XXX XXX, sp.zn. 2C/3291/2012 zo dňa 19.1.2012. Súčasne odložil vykonateľnosť rozhodcovského rozsudku Arbitrážneho súdu v tejto veci až do právoplatného skončenia konania vo veci smej. Uložil žalovanému zaplatiť žalobcovi na účet právneho zást. žalobcu W.. M. U. náhradu trov konania 430,26 € do troch dní od právoplatnosti rozsudku a uložil žalovanému zaplatiť štátu na účet Okresného súdu v Spišskej Novej Vsi súdny poplatok z návrhu vo výške 99,50 € do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Na základe vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že žaloba je v celom rozsahu dôvodná.

Súd prvého stupňa vychádzal z toho, že rozhodcovský rozsudok bol zástupcovi žalovaného doručený 15. 4. 2013 a návrh bol podaný na súde dňa 7. 5. 2013, z čoho vyplýva, že nárok žalobcu bol uplatnený v zákonnej lehote 30 dní.

Je nesporné, že účastníci (odporca s predchádzajúcim obchodným menom Prvá česko-slovenská poisťovňa Rapid, a.s.) uzavreli dňa 30. 12. 2008 poisťnú zmluvu č. XXXXXXXXXXXX ktorej súčasťou sú i všeobecné poisťné podmienky, prevzatie ktorých žalobca podpísal dňa 30.12.2008. Súčasťou týchto všeobecných poisťných podmienok je i osobitné zmluvné dojednanie č. 01/2007 k poisťnej zmluve č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorého účastníci spoločne a každý zároveň samostatne vyjadrili svoju vôľu v prípade vzniku akéhokoľvek sporu medzi zmluvnými stranami, že sa namiesto súdneho konania z dôvodu účelnosti, praktickosti a rýchlosti podrobia rozhodcovskému konaniu v zmysle čl. XV týchto všeobecných poisťných podmienok. Zároveň prehlásili, že toto ustanovenie chápu zmluvné strany ako rozhodcovskú doložku.

Rozhodcovská zmluva môže byť uzavretá ako samostatná zmluva (samostatný zmluvný dokument) alebo ako rozhodcovská doložka k zmluve.

V danom prípade rozhodcovská zmluva bola medzi účastníkmi konania dojednaná ako rozhodcovská doložka v rámci všeobecných poistných podmienok k poistnej zmluve č. XXXXXXXXXX.

Súd skúmal, či rozhodcovská doložka (napriek podpisu oboch zmluvných strán) bola medzi stranami dojednaná jednotlivo.

Súd skonštatoval, že rozhodcovská doložka bola individuálne dojednaná iba formálne, nakoľko v zmysle smernice rady č. 93/2013 EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, takto dohodnutá doložka znemožňuje voľbu spotrebiteľa dosiahnuť rozhodovanie sporu pred štátnym súdom. Inštitút individuálne dohodnutej podmienky je potrebné vykladať v súlade s cieľom smernice, podľa ktorej sa podmienka nepovažuje za individuálne dohodnutú, ak bola navrhnutá vopred a spotrebiteľ preto nebol schopný ovplyvniť podstatu podmienky v súvislosti s predbežne formulovanou štandardnou zmluvou (čl. 3 ods. 2 smernice) a nič nemení na tom ani skutočnosť, že navrhovateľ podpísal osobitné zmluvné dojednanie týkajúce sa riešenia sporov v rozhodcovskom konaní zvlášť, keď si účastníci nezvolili konkrétny rozhodcovský súd alebo konkrétneho rozhodcu.

V čl. XV všeobecných poistných podmienok v súlade s osobitným zmluvným dojednaním č. 01/2007 k poistnej zmluve č. XXXXXXXXXX sa účastníci dohodli na riešení ich sporov v rozhodcovskom konaní. Podľa čl. XV všeobecných podmienok žalovaného s názvom rozhodcovské konanie bodu 1 tohto článku sa poisťovňa a poisťník dohodli, že všetky vzájomné spory a sporné nároky z poistenia sa rozhodujú v rozhodcovskom konaní pred rozhodcovským súdom. Rozhodcovské konanie sa zásadne riadi zákonom č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších doplnkov s výlukami a odchýlnou právnou úpravou vykonanou týmto článkom, štatútom rozhodcovského súdu a jeho rokovacím poriadkom. Podľa bodu 2 uvedeného článku, pokiaľ poisťovňa nepoverí osobitnú právnickú osobu zriadením alebo výberom špecializovaného stáleho rozhodcovského súdu resp. nezriadi stály rozhodcovský súd, bude rozhodcovský súd vytvorení od prípadu k prípadu tromi fyzickými osobami poverenými na výkon rozhodcu zo strany poisťovne. S uvedeným vyjadruje poisťník súhlas svojim podpisom na týchto všeobecných podmienkach. Rozhodcovská doložka, na základe ktorej rozhodcovský súd rozhodol, je súčasťou všeobecných poistných podmienok. Je upravená práve čl. XV týchto všeobecných poistných podmienok a súčasťou neprehľadného dlhého textu písaného malými písmenami a splyva s ostatnými podmienkami uvedenými vo všeobecných poistných podmienkach. Takto formulovaná rozhodcovská doložka, podľa ktorej všetky vzájomné spory a sporné nároky z poistenia budú rozhodnuté v rozhodcovskom konaní znemožňuje spotrebiteľovi zvoliť si spôsob riešenia prípadného sporu a núti ho v prípade sporu podrobiť sa výlučne rozhodcovskému konaniu. Tým je ako spotrebiteľovi odobratá možnosť brániť svoje práva pred všeobecným súdom. Táto rozhodcovská doložka spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Súd v tejto súvislosti poukazuje aj na smernicu rady č. 93/13 EHS, ktorá uvádza niektoré nekalé podmienky vo svojej prílohe, kde podľa písm. g/ bod 1 tejto prílohy neposkytnúť spotrebiteľovi právo alebo brániť mu v uplatňovaní práva podať žalobu alebo podať akýkoľvek iný opravný prostriedok, najmä vyžadovať od spotrebiteľa, aby riešil spory neupravené právnymi ustanoveniami výhradne arbitrážou, nevhodne obmedzovať prístup k dôkazom alebo ukladať mu povinnosť dôkazného bremena, ktoré by podľa práva, ktorým sa riadi zmluvný vzťah, mal spočívať na inej zmluvnej strane. Preto je neprijateľné, aby rozhodcovské konanie bolo dojednané ako výlučný prostriedok riešenia sporov z akejkoľvek spotrebiteľskej zmluvy. Rozhodcovská doložka tak ako je uvedená vo všeobecných poistných podmienkach je neplatná aj z dôvodu, že subjekt, ktorý má rozhodovať v rozhodcovskom konaní je oprávnený určiť výlučne odporca, čo je v rozpore s ustanovením § 8 ods. 1, 2, § 12 ods. 6 zákona č. 244/2002 Z.z., podľa ktorých sa zmluvné strany môžu dohodnúť, že spor predložia na rozhodnutie určitému stálemu rozhodcovskému súdu alebo sa dohodnú na osobe rozhodcu alebo rozhodcov. V prípade, že by k dohode nedošlo, ustanovenie § 8 ods. 1,2 určuje postup dodatočného ustanovenia, pričom zakladá práva na určení rozhodcu každej zmluvnej strany. Preto ak sa účastníci konania dohodli v rozhodcovskej doložke na riešení sporov pred rozhodcovským súdom bez toho, aby si dohodli konkrétneho rozhodcu alebo rozhodcovský súd, ide o neurčitý právny úkon, ktorý je neplatný. Účastníci zmluvy v zmluvných dojednaniach nešpecifikovali osobu rozhodcu, nedohodli sa ani na postupe jeho dodatočného ustanovenia v zmysle § 8 ods. 1 cit. zák. a tiež sa nedohodli na tom, že svoj spor predložia na rozhodnutie určitému stálemu rozhodcovskému súdu.

Podľa Rokovacieho poriadku Arbitrážneho súdu Košice účinného od 10.3.2011 - prvej vety preambuly Arbitrážny súd Košice je stálym rozhodcovským súdom. Na prejednávaní sporov pred týmto konkrétnym súdom sa však účastníci nedohodli, tento súd určil výlučne odporca a navrhovateľ nemal možnosť oboznámiť sa so štatútom rozhodcovského súdu a spôsobom jeho rozhodovania podľa rokovacieho poriadku.

Osobitné zmluvné dojednanie týkajúce sa riešenia vzájomných sporov pred rozhodcovským súdom, ktoré je súčasťou zmluvy z 30.12.2008, hodnotí súd ako neurčitý právny úkon, ktorý je v zmysle § 37 Občianskeho zákonníka neplatný a zároveň ako právny úkon, ktorý je v rozpore so zákonom č. 244/2002 Z.z. (pokiaľ sa týka ustanovenia § 8 ods. 1 a § 12 ods. 6), je teda i podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatným úkonom, pričom v oboch prípadoch ide o absolútnu neplatnosť.

Na základe týchto skutočností považoval súd rozhodcovskú zmluvu (rozhodcovskú doložku) za neplatnú v zmysle § 40 ods. 1 písm. c) zákona č. 244/2002 Z.z.

Žalobca namietal i neplatnosť doložky s poukazom na ustanovenie § 40 ods. 1 písm. j) zák. č. 244/2002 Z.z.

K tomu súd uviedol, že v súlade s dôvodovou správou k zákonu č. 71/2009 Z.z. (t.j. poslednou novelou zák. č. 244/2002 Z.z.), s odkazom na judikatúru Európskeho súdneho dvora mal rozhodca pri svojej rozhodovacej činnosti zohľadniť i konkrétnu judikatúru, najmä:

- Océano Grupo Editorial SA - C-240/98 - oprávnenie (povinnosť) vnútroštátneho súdu zhodnotiť z úradnej povinnosti nekalosť podmienky v spotrebiteľskej zmluve za účelom dosiahnutia všeobecného efektu súdneho rozhodnutia;

- Elisa María Mostaza Claro - C 168/05 - povinnosť vnútroštátneho súdu skúmať neplatnosť rozhodcovskej zmluvy v konaní o zrušenie rozhodcovského rozhodnutia, hoci spotrebiteľ nekalosť rozhodcovskej zmluvy v rozhodcovskom konaní nenamietal

- Cofidis - C 473/00 - povinnosť súdu neaplikovať vnútroštátne procesné pravidlo týkajúce sa možnosti namietat neprimeranosť zmluvnej podmienky; možnosť súdu skúmať ex offio nekalú povahu podmienky predstavuje prostriedok vhodný zároveň na zabránenie tomu, aby jednotlivý spotrebiteľ nebol viazaný nekalou podmienkou, a na prispievanie k splneniu cieľa stanoveného v jej článku 7, pretože takéto preskúmanie môže mať odradzujúci účinok prispievajúci k ukončeniu používania nekalých podmienok v zmluvách uzavretých so spotrebiteľmi zo strany predajcov alebo dodávateľov.

I ustanovenie § 33 zákona o rozhodcovskom konaní obsahuje úpravu, podľa ktorej nemožno rozhodcovským rozsudkom prisúdiť, čo odporuje zákonu alebo ho obchádza, alebo sa prieči dobrým mravom a plnenie, ktoré je nemožné. Z tohto pohľadu sa mal rozhodca vo svojom rozhodnutí zaoberať samotným predmetom rozhodcovského konania, a to požiadavkou žalovaného na zaplatenie sumy 147,12 eur uplatnenej na základe časti XVII ods. 7a (resp. 8) všeobecných poistných podmienok.

V zmysle dôvodovej správy k zákonu č. 71/2009 Z.z., ak voči spotrebiteľovi boli použité nekalé praktiky alebo ak zmluva obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky, nie je možné vôbec uvažovať, aby rozhodca vyberal nejakú časť zmluvy a priznával nejaké čiastočné plnenie. Zároveň ide aj o preventívne ustanovenie, aby sa dodávatelia zdržiavali používania nekalých praktík alebo neprijateľných zmluvných podmienok. Nejaké zužovanie dopadu neprijateľnej zmluvnej podmienky a nekalej praktiky by sa míňalo cieľom, ktorý sleduje návrh zákona. Nijako pritom nie sú dotknuté nároky dodávateľov uplatniť svoj nárok pred sudcom a novela Občianskeho súdneho poriadku poskytuje veľmi efektívne nové mechanizmy poskytnutia spravodlivosti, vrátane prvkov ochrany spotrebiteľa. Ak ide o spor zo spotrebiteľskej zmluvy, bez ďalšieho pôjde o dôvod na podanie žaloby na okresnom súde, ak pri rozhodovaní boli porušené ustanovenia určené na ochranu spotrebiteľa. Už len z dôvodu, že neprijateľné zmluvné podmienky uvedené v ustanovení § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka sú len demonštratívne vypočítané, nie je možné vypočítat všetky ustanovenia, porušenie ktorých bude dôvodom na podanie žaloby na zrušenia rozhodcovského rozsudku.

Z rozhodcovského rozsudku nevyplýva, či rozhodca predmet sporu posudzoval či neposudzoval ako neprijateľnú zmluvnú podmienku, či toto ustanovenie všeobecných poistných podmienok bolo individuálne dojednané. Súd zároveň poukazuje na to, že z predloženého záznamu o požiadavkách a

potrebách klienta k poisťnej zmluve č. XXXXXXXXXXXX nevyplýva, že by o predmete rozhodcovského konania odporca touto formou žalobcu vôbec poučoval.

Súd teda skonštatoval i existenciu dôvodov pre zrušenie rozhodcovského rozsudku v zmysle § 40 ods. 1 písm. j).

Z týchto dôvodov súd návrhu žalobcu na zrušenie rozhodcovského rozsudku v plnom rozsahu vyhovel.

Žalobca požadoval i rozhodnúť i o odložení vykonateľnosti tohto rozhodcovského rozsudku.

S poukazom na ustanovenie § 40 ods. 2 zákona č. 244/2002 rozhodol súd i o odklade vykonateľnosti rozhodcovského rozsudku.

K námietkam žalovaného (resp. jeho právneho zástupcu) súd považoval za potrebné dodať, že sa nestotožňuje s jeho tvrdením, že nie je daná miestna nepríslušnosť procesného súdu. Naopak, s poukazom na ustanovenie § 88 ods. 2 posledná veta Občianskeho súdneho poriadku na konanie o zrušení rozhodcovského rozsudku je však vždy príslušný súd, v ktorého obvode sa nachádza miesto rozhodcovského konania; ak je navrhovateľom spotrebiteľ, je na konanie príslušný súd, v obvode ktorého má bydlisko. Z dikcie zákona teda vyplýva, že miestna príslušnosť Okresného súdu Spišská Nová Ves je daná, pretože rozhodcovské konanie vychádzalo zo spotrebiteľskej zmluvy - podľa zmluvy totiž jednoznačne vyplýva, že žalobca bol odporcom identifikovaný na základe rodného čísla (nie na základe DIČ) a z obsahu zmluvy nevyplýva, že odporca pri uzatváraní zmluvy s žalobcom nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti (§ 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka).

Zároveň namietal, že poplatková povinnosť sa má vyrubiť žalobcovi podľa položky 3 písm. c) sadzobníka súdnych poplatkov a v dôsledku nezaplatenia súdneho poplatku navrhol zastaviť konanie.

Súd však poukázal na to, že v zmysle § 4 ods. 2 písm. za) zákona č. 71/1992 Zb. je navrhovateľ ako spotrebiteľ domáhajúci sa ochrany svojho práva podľa osobitného predpisu oslobodený od platenia súdnych poplatkov, pričom toto ustanovenie odkazuje pod č. 4aa napr. na zákon o ochranu spotrebiteľa.

Žalobca je teda jednoznačne ako spotrebiteľ domáhajúci sa ochrany svojho práva oslobodený od platenia súdnych poplatkov v tomto konaní.

K podaniu právneho zástupcu žalovaného, ktorým namietal i nedostatok právomoci súdu na rozhodnutie v tejto veci a navrhol konanie zastaviť podľa § 106 Občianskeho súdneho poriadku súd dodáva, že takýto postup by bolo možné zvoliť len pre prípad, ak by sa vec mala podľa zmluvy účastníkov prejednať v rozhodcovskom konaní. Toto ustanovenie nie je pre daný prípad použiteľné, pretože ustanovenie § 40 ods. 2 zákona č. 244/2002 Z.Z. odkazuje na prejednanie návrhu na zrušenie rozhodcovského rozsudku príslušným súdom a nie rozhodcom. Teda ani táto námietka zástupcu žalovaného neobstojí.

O trovách konania súd rozhodol v zmysle § 142 ods. 1 s použitím § 149 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku a ich náhradu priznal žalobcovi, ktorý bol v konaní úspešný. Výšku trov právneho zastúpenia vyčíslil právny zástupca žalobcu v zmysle vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 Z.z. s tým, že základná sadzba odmeny za jeden úkon právnej služby je v tomto prípade podľa § 11 ods. 1 písm. a) citovanej vyhlášky 60,07 eur pre rok 2013. Za úkony právnej služby si podľa § 14 tejto vyhlášky uplatnil štyri úkony a to príprava a prevzatie zastúpenia, podanie žaloby dňa 6.5.2013 a účasť na pojednávaní dňa 3.7.2013 t.j. 240,28 eur, k čomu treba pripočítať režijný paušál 4 x 7,81 eur t.j. 31,24 eur. Odmena spolu predstavuje sumu 271,52 eur, k čomu treba pripočítať náhradu výdavkov podľa § 17 citovanej vyhlášky a to strata času na pojednávaní dňa 18.7.2013 t.j. 8 polhodín po 13,01 eur, spolu 104,08 eur a cestovné na trase Košice - Spišská Nová Ves a späť osobným motorovým vozidlom vo výške 54,66 eur. Celkom trovy právneho zastúpenia predstavujú sumu 430,26 eur. Súd považoval právnym zástupcom žalobcu takto vyčíslené trovy za dôvodné a preto zaviazal žalovaného účastníka ako neúspešného účastníka v konaní na ich náhradu.

O povinnosti zaplatiť súdny poplatok z návrhu rozhodol súd podľa § 2 ods. 2 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch s poukazom na položku 1 písm. b) sadzobníka súdnych poplatkoch. Keďže žalobca bol v tomto konaní zo zákona oslobodený od ich platenia, v súlade s citovaným ustanovením zaviazal žalovaného ako neúspešného účastníka na jeho zaplatenie.

Proti tomuto rozsudku sa včas odvolal žalovaný. Odvolanie podal s poukazom na ust. § 205 ods.2 písm.a/, c/ a f/ O.s.p.

Predovšetkým namieta, že súd prvého stupňa vec nesprávne posúdil, keďže má za to, že rozhodcovská doložka je platná, pretože bola individuálne dojednaná a v súlade s ňou stanovenými podmienkami vo VPP rozhodoval stály rozhodcovský súd, určenie ktorého bolo v súlade s dojednaním medzi stranami. Poukázal na nález Ústavného súdu ČR sp.zn. I. ÚS 3227/07 zo dňa 8.3.2011 a má za to, že tento ústavný nález prekonal doterajšiu zmluvnú teóriu a potvrdil jurisdikčný základ rozhodcovského konania vychádzajúci zo zmluvnej autonómie strán. Z nálezu vyplýva, že nie je dôvod pochybovať, že v rozhodcovskom konaní by neboli splnené podmienky vyplývajúce zo spotrebiteľskej ochrany na európskej úrovni. Rozhodcovské konanie je druhom civilného procesu a prejednanie veci pred rozhodcom nie je možné v žiadnom prípade chápať ako popretie právnej ochrany, ale ako jej prenesenie zo súdu na rozhodcu. Súdy môže vykonávať aj tu svoju obmedzenú kontrolnú činnosť, avšak rozsah kontroly musí byť starostlivo vyvážený tak, aby na jednej strane nebolo upreté pravidlo, že i v konaní pred rozhodcom má byť poskytovaná právna ochrana a na druhej strane by tým neboli zotreté výhody rozhodcovského konania a tak i jeho praktická využiteľnosť.

Ďalej namietal, že napadnutým rozhodnutím bol s konečnou platnosťou upretý prístup ku spravodlivosti na uplatnenie zmluvného nároku zo zaniknutej poistenej zmluvy od žalobcu. Rozhodnutím súd nenastolil spravodlivý a správny stav, ale naopak uprel žalovanému možnosť na ďalší prístup k súdu. Žalovaný považuje za nesprávne skutkový a právny záver súdu o tom, že rozhodcovská doložka nebola platná, pretože ju nepovažoval za individuálne dojednanú. Zo znenia rozhodcovskej doložky vyplýva, že bola predtým vysvetlená žalobcovi tretím nezávislým subjektom, ďalej bola doložená podpisom oboch strán a teda bola jednoznačne individuálne dojednaná, a preto je treba ju považovať za platný úkon oboch strán v spore. Má za to, že aj u žalobcu je potrebné vyžadovať primeranú a obvyklú mieru zodpovednosti za svoje správanie, t.j. za uzatváranie zmlúv a za preberanie svojich záväzkov a v tomto konaní žalobca túto vedomosť spotrebiteľa o dobrovoľnom pristúpení k rozhodcovskej doložke preukázal a uniesol dôkazné bremeno. Poukázal na to, že v obdobnej veci bol úspešný svojou sťažnosťou na ústavnom súde pod č. II. ÚS 499/2013, keď tento svojim rozhodnutím zo dňa 10.7.2013 na neverejnom zasadnutí rozhodol o zrušení uznesenia Najvyššieho súdu SR 2 Cdo 5/2012 zo dňa 31.1.2012 a vrátení veci na ďalšie konanie pre porušenie ústavných práv sťažovateľa. Táto vec sa dotýkala posudzovania identickej rozhodcovskej doložky ako v prejednávanej veci. Navrhol preto rozsudok súdu prvého stupňa zrušiť ako predčasne vydaný a vrátiť vec súdu prvého stupňa na nové konanie a rozhodnutie.

Žalobca navrhol potvrdiť rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny. Uplatnil trovy odvolacieho konania vo výške 67,88 €.

K odvolacím námietkam poznamenal, že pokiaľ ide o rozhodcovskú doložku, má za to, že jej znenie absolútne nesvedčí o vysvetlení obsahu rozhodcovskej doložky žalobcovi tretím nezávislým subjektom, teda preukázanie individuálneho dojednania rozhodcovskej doložky na jeho základe je absolútne neprípustné. Nemožno žiadnym spôsobom vyvodiť záver, že z nej vyplýva, že by žalobca bol poučený o rozhodcovskej doložke a jej prípadných následkoch ako to žalovaný tvrdí. Má za to, že rozhodcovská doložka znemožňuje poistenému spotrebiteľovi zvoliť si spôsob riešenia prípadného sporu a núti ho v prípade sporu a sporných nárokov podrobiť sa výlučne rozhodcovskému konaniu. Ďalej mu bráni vôbec uplatniť si akékoľvek práva vyplývajúce z poistnej zmluvy z dôvodu, že vylučuje právomoc súdu všeobecného a vzhľadom na znenie rozhodcovskej doložky spotrebiteľ objektívne nie je schopný určiť, ktorý rozhodcovský súd, resp. rozhodca je príslušný na rozhodnutie sporu, aj v prípade, ak by spor chcel riešiť pred rozhodcovským súdom. Vzhľadom na to, že rozhodcovská doložka nešpecifikovala osobu rozhodcu a nebol dohodnutý ani postup jeho dodatočného určenia preto, že rozhodcovská doložka neurčovala konkrétne vymedzený stály rozhodcovský súd je nevyhnutné ju hodnotiť ako neurčitý právny úkon, ktorý je neplatný a zároveň ako právny úkon, ktorý je v rozpore s ust. § 8 ods.1 a § 12 ods.6 zák. o rozhodcovskom konaní neplatný aj podľa § 39 Obč.zák.

K ďalšej námietke, t.j. k upretiu prístupu žalovaného k spravodlivosti žalobca vo vyjadrení uviedol, že predmetom tohto konania je zrušenie rozhodcovského rozsudku, ktorý sa týka, ako aj žalovaný uvádza osobitnej pohľadávky, ktorá vznikla z uzavretej poistnej zmluvy, teda nie z nezaplateného alebo nepreplateného poistného. Z uvedeného dôvodu konajúci súd nemal a ani nemohol sa

zaoberať komplexným súdnym prieskumom celého záväzkového vzťahu a už vôbec nie preplatkom či nedoplatkom na poisťnom.

Krajský súd na základe podaného odvolania vec prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods.2 O.s.p.) rozsudok vyhlásil verejne v súlade s ust. § 156 ods.1 O.s.p., pričom verejné vyhlásenie rozsudku oznámil na úradnej tabuli súdu v súlade s ust. § 156 ods.3 O.s.p.

Odvolačný súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav a správne vo veci aj rozhodol.

Správne, výstižné a presvedčivé sú aj dôvody tohto rozsudku, na ktoré v celom rozsahu poukazuje aj odvolací súd a s týmito dôvodmi sa v celom rozsahu stotožňuje.

Odvolačné námietky považuje odvolací súd v celom rozsahu za nedôvodné. Odvolací súd k odvolacej námietke ohľadom rozhodcovskej doložky poznamenáva, že táto rozhodcovská doložka je absolútne neplatná, keďže neurčovala konkrétne vymedzený stály rozhodcovský súd, znemožňuje spotrebiteľovi zvoliť si spôsob prípadného riešenia a núti ho v prípade sporu a sporných nárokov podrobiť sa výlučne rozhodcovskému konaniu.

K odvolacej námietke o upretí žalovanému prístupu k spravodlivosti a vyjadreniu ďalšieho výroku o pokračovaní v konaní v merite sporu s poukazom na ust. § 43 ods.1 zák. o rozhodcovskom konaní konštatuje, že predmetom tohto konania je zrušenie rozhodcovského rozsudku, ktorý sa týka osobitnej pohľadávky, ktorá vznikla z uzatvorenia poisťnej zmluvy, teda nie je predmetom konania nezaplatenie alebo preplatenie poisťného. Vzhľadom na to správne súd prvého stupňa sa nemohol zaoberať ďalšími otázkami vyplývajúcimi z celého záväzkového vzťahu medzi účastníkmi konania. Pokiaľ sa žalobca domáhal ďalšieho výroku a to pokračovanie v konaní, k takémuto výroku súd nezaväzuje žiadne zákonné ustanovenie, pretože ust. § 43 iba konštatuje, že po zrušení rozhodcovského rozsudku súd potom pokračuje ďalej v konaní. Rozhodcovský rozsudok bude zrušený až právoplatnosťou rozsudku súdu prvého stupňa.

Z týchto dôvodov odvolací súd podľa ust. § 219 ods.1,2 O.s.p. rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa ust. § 142 ods.1 O.s.p., a preto priznal úspešnému žalobcovi náhradu trov konania za jeden úkon právnej pomoci, t.j. vyjadrenie k podanému odvolaniu s režijným paušálom, spolu 67,88 €.

Výsledok hlasovania - pomer hlasov: 3 hlasy za (§ 3 ods.9 tretia veta zák.č.757/04 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.